

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 817/2025
09.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Вилмоша Димовића, због два кривична дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости и допуни захтева браниоца окривљеног – адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди К бр.35/24 од 12.11.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.942/24 од 02.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 09. јула 2025. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Вилмоша Димовића – адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди К бр.35/24 од 12.11.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.942/24 од 02.04.2025. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу као и допуна захтева у целини, одбацују као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди К бр.35/24 од 12.11.2024. године окривљени Вилмош Димовић оглашен је кривим због извршења два кривична дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, па пошто су му за свако од извршених кривичних дела утврђене казне затвора у трајању од по четири године и шест месеци, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам година и десет месеци.

Истом пресудом, на основу одредаба члана 80. и 87. КЗ, од окривљеног је привремено одузет један шрафцигер жуте боје.

На основу члана 258. ЗКП, оштећени су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, а на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен дужности плаћања судског паушала и трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.942/24 од 02.04.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Вилмоша Димовића, а пресуда Основног суда у Кикинди К бр.35/24 од 12.11.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости и допуну захтева поднео је бранилац окривљеног Вилмоша Димовића – адвокат Виктор Јухас Ђурић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 9) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење, пред другим судијом другостепеног суда.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву нашао:

Захтев је неоснован у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, као и допуна захтева.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати.

Као незаконит доказ, бранилац пре свега означава записник о вештачењу МУП-а РС – НЦКФ Нови Сад од 07.12.2020. године и стим у вези истиче да ни суд, а ни јавни тужилац нису наредили ово вештачење, а што према ставу браниоца надаље значи да мајор полиције Зоран Чутурило и поручник полиције Биљана Илић нису „судски вештаци“, нити је пресуда могла бити заснована на исказу вештака Биљане Илић са главних претреса од 13.06.2023. године до 12.11.2024. године. Надаље, бранилац у поднетом захтеву истиче и да су наведени вештаци морали бити изузети на основу члана 37. став 2. ЗКП у вези члана 42. став 1. ЗКП, јер постоје околности које изазивају сумњу у њихову непристрасност, обзиром да се ради о лицима који су у односу хијарархиске подређености у односу на Министарство унутрашњих послова.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 114. став 4. ЗКП предвиђено је да ако за одређену врсту вештачења постоји стручна установа или се вештачење може обавити у оквиру

државног органа, таква вештачења нарочито ако су сложенија, по правилу, ће се поверити таквој установи или органу, који ће потом одредити једног или више стручњака за давање налаза и мишљења.

Сходно изнетом, не постоји законска обавеза поверавања вештачења најпре вештацима са списка сталних судских вештака, већ се вештачење може обавити и у оквиру државног органа или установе, а једини услов је да је тај орган стручан за ту врсту вештачења. Имајући у виду наведено, као и да се одредба члана 114. став 3. ЗКП, (на коју повреду у захтеву за заштиту законитости бранилац указује, али је не нумерише), односи на ситуацију поверавања вештачења физичком лицу, а не државном органу, односно установи, што је овде случај, то су неосновани наводи браниоца окривљеног да је у конкретном случају изостала примена напред наведеног члана ЗКП.

Такође одредбом члана 10. став 1. Закона о судским вештацима („Службени гласник РС“ број 44 од 30.06.2010. године), предвиђено је да поред физичких и правних лица вештачење могу обављати и државни органи у оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе (факултети, институти, заводи и слично), а одредбом става 2. истог члана је прописано да органи и установе из става 1. овог члана одређују једног или више стручњака одговарајуће специјалности који ће обављати вештачење или образују комисије састављене од научних или стручних радника који су код њих запослени.

Имајући у виду цитиране одредбе, те чињеницу да су Зоран Чутурило и Биљана Илић радници Националног центра за криминалистичку форензику Нови Сад, који су у смислу члана 114. став 4. обавили вештачење и доставили писани налаз и мишљење, у конкретном случају поступали управо као вештаци који су овлашћени од стране установе - Националног центра за криминалистичку форензику, сходно Закону о судским вештацима, то се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да је доношењем побиијаних правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 483. став 2. тачка 1. ЗКП.

Наводе захтева за заштиту законитости, којима се указује на исту битну повреду одредаба кривичног поступка и истиче да су Зоран Чутурило и Биљана Илић морали бити изузети на основу члана 37. став 2. ЗКП, јер постоје околности које изазивају сумњу у њихову непристрасност, Врховни суд је одбацио као недозвољене, обзиром да сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, због повреде закона из члана 37. став 2. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

По оцени овога суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче и да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Према наводима захтева, нижестепени судови су учинили наведену повреду закона и прекорачили оптужбу на тај начин што „тврде да је окривљени Вилмош Димовић обио кућу АА одвијачем који су вештачили Зоран Чутурило и Биљана Илић, иако он није ни био оптужен да је обио кућу АА.

Наиме, прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице – окривљеног Вилмоша Димовића и на иста кривична дела – два кривична дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) ЗКП, извршена на штету оштећених ББ и ВВ, при чему постоји истоветност чињеничног описа обе радње извршења предметних кривичних дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датим у диспозитиву оптужног акта – оптужног предлога.

Стога, по оцени овога суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен ни објективни, а ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву. Стога је захтев и у овом делу одбијен као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

У преосталом делу, бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП која повреда представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Међутим, бранилац у поднетом захтеву не наводи ниједан разлог за изузеће из члана 37. став 1. тачка 1 – 4. ЗКП за обавезно изузеће судије од судијске дужности у одређеном предмету, већ указује на повреду одредбе члана 37. став 2. ЗКП (која прописује да судија или судија поротник „може“ бити изузет у конкретном случају уколико постоје околности које изазивају сумњу у његову непристрасност), истицањем да је на главном претресу одржаном дана 13.06.2023. године судија Сарих Радин вештаку Биљани Илић поставила недозвољено питање, због чега је морала бити изузета због пристрасности, као и да је судија Сњежана Лековић, која је поступајући у другом степену одбила жалбу изјављену против првостепене пресуде такође морала бити изузета због околности које изазивају сумњу у њену непристрасност.

Како повреда одредбе члана 37. став 2. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља повреду закона због које окривљени може поднети овај ванредни правни лек преко браниоца због повреде закона, то је поднети захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Врховни суд је допуну захтева одбацио као недозвољену, јер бранилац у допуни полемиче са разлозима нижестепених судова датим у образложењу побијаних пресуда у односу на вештачење алата – одвијача који је од окривљеног одузет, уз сопствени закључак да није јасно из којих доказа је утврђено да је окривљени тим одвијачем обио кућу оштећеног АА, којим наводима се указује на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП. У допуни се као разлог подношења наводи и повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, међутим с тим у вези се истиче да су нижестепени судови прекорачили оптужбу на тај начин што је наведено у

образложењу да је било више саучесника у извршењу дела, који нису откривени, којим наводима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како због наведених повреда у смислу члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд допуна захтева браниоца окривљеног одбацио у целини.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем су захтев и допуна захтева одбачени као недозвољени, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић